

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نسرین معروفی

۳۰ جون ۲۰۲۰

## تقلیل نقش و نفوذ امپریالیسم امریکا در کشور های جنوب شرق آسیا

خوانندگان عزیز، طوری که شما هم از طریق رسانه ها اطلاع دارید، به روز یکشنبه گذشته سی و پنجمین اجلاس سران اتحادیه کشورهای جنوب شرق آسیا به طور رسمی در بنکاک پایتخت تایلند تشکیل شد. اتحادیه کشورهای جنوب شرق آسیا که بیشتر با نام اختصاری ASEAN شناخته می شود، یک سازمان بین المللی سیاسی، اقتصادی و فرهنگی جنوب شرق آسیا است. این سازمان در اگست ۱۹۶۷ توسط سران کشورهای تایلند، اندونیزیا، مالیزیا، سنگاپور و فیلیپین برای همبستگی علیه گسترش کمونیستها در ویتنام و شورش های درون مرزهای خود این کشورها تأسیس شد و بعداً آنها به سیاست همکاری اقتصادی روی آوردند. چنانچه کشور های برونئی، میانمار، کامبوج، لاوس، ویتنام و تایلند به این اتحادیه پیوستند. کشورهای استرالیا، چین، جاپان و هند نیز قرار بود در این اجلاس دو روزه شرکت کنند. امریکا تنها کشوری در این گروه است که درپائین ترین سطح دیپلماتیک در آن شرکت کرده است. دونالد ترامپ رئیس جمهوری امریکا در دو سال اخیر در این اجلاس شرکت نکرده است.

صدراعظم تایلند به عنوان رئیس این اجلاس در مراسم افتتاحیه، بررسی مهمترین مسائل منطقه ای و جهانی و گسترش روابط تجاری اعضای این بلوک بزرگ اقتصادی را از مهمترین محورهای این اجلاس دو روزه بیان کرد. البته نقطه اساسی کنفرانس سران این اتحادیه ASEAN را پندمی کووید-۱۹ تشکیل می داد. ده کشور این فدراسیون که از مالیزیا تا به فیلیپین و از لاوس تا به اندونیزیا را دربر می گیرد و اضافه از ۶۶۰ میلیون انسان در این کشورها زندگانی می کنند، تا به حال قادر شدند تا موفقانه علیه ویروس کووید ۱۹ در مقایسه با کشورهای اروپائی مبارزه کنند. واضح است که این کشورها هم تحت فشار مریضی و اقتصادی قرار داشته اند و سختی و عذاب کشیده اند. این که چطور باید آنها مشترکاً کاری را انجام بدهند که بتوانند به آن تسلط کامل پیدا کنند، موضوعی بود که در این کنفرانس مطرح شد و در مجموع موفقیت آمیز ارزیابی گردید. بدین معنی که سران این اتحادیه می خواهند تا در همین سال جاری پلان پیمان مبادلات آزاد RCEP\* را به امضاء برسانند که کشور های عضو این اتحادیه را با کشورهای چین، جاپان، کوریای جنوبی، استرالیا و نیوزیلند متصل می سازد. RCEP پروژه است به عنوان توافق تجارت آزاد ده کشور عضو (ASEAN) با شش کشوری که با آنها به حیث متحدان ASEAN توافقنامه تجارت آزاد را قبول کرده بودند. در صورتی که مذاکرات طوری که پلان شده بود در سال ۲۰۱۷ به نتیجه می رسید، در آنصورت پروژه RCEP یکی از پهناترین تجارت آزاد منطقه در سطح جهان می بود.

این پیمان تجاری مقابل پیمان تجاری (TPP) است. TPP پیمان تجاری که سابق به نام پیمان "تجاری اقیانوس آرام" شناخته می شد. این توافق تجاری برای توسعه و ارتقای همکاری بین کشورهای عضو آن است. اعضای این پیمان یازده کشور استرالیا، برونئی، کانادا، چیلی، جاپان، مالیزیا، مکزیکو، نیوزیلند، پیرو، سنگاپور و ویتنام می باشند. این توافقنامه توسط امریکا در فیروری سال ۲۰۱۶ به امضاء رسیده بود. اما دونالد ترمپ در راستای برنامه های ریاست جمهوری خود از این توافقنامه کناره گیری کرد. طوری که گفته می شود که پیمان تجارت آزاد نه با امریکا بلکه با چین خواهد توانست به کشورهای جنوب شرق آسیا تکیه گاهی تعیین کننده چه در مبارزه علیه بحران کرونا و چه هم در مسایل سیاسی، اقتصادی و دیگر مسایل منطقه ئی باشد.

جدالهای اخیر میان بیجینگ و واشنگتن و واقعیت هایی که در آنها نهفته است، نه تنها در کنفرانس سران کشورهای جنوب شرق آسیا ASEAN رول داشت بلکه این واقعیتها در حال حاضر تأثیرات خود را در مجموع رشد و توسعه اقتصادی و سیاسی در جنوب شرق آسیا نه فقط در دنیائی از جزایر خرد و بزرگ دارد، بلکه در خشکه هم بی تأثیر نخواهد بود. هر دو ابرقدرت در منطقه نفوذ و نقش بغایت مهم چه از نگاه سیاسی و چه هم از نگاه اقتصادی دارند، اما این که کشورهای جنوب شرق آسیا با کدام یکی از این دو ابرقدرت می خواهند در آینده نزدیک همدست شوند، بزودی آشکار خواهد شد.

طوری که صدراعظم سنگاپور "Lee Hsien Loong" در مضمونی که US-Blatt Foreign Affairs ins Stammbuch به ایالت متحده امریکا نوشته بود: "کشور های آسیائی نمی خواهند تا مجبور کرده شوند که میان ایالات متحده امریکا و جمهوری خلق چین انتخاب کنند" "لی" در زمینه دلیل درست و قابل فهم ارائه می دارد: واشنگتن با تمام قدرت می کوشد تا کشورهای منطقه علیه بیجینگ موضع گیری نمایند.

موضوعی که در حال حاضر مطرح بحث است، جدال منطقه ئی در بحیره جنوب چین است. با وجودی که سه کشور اصلی این منطقه یعنی چین، فلیپین و ویتنام به توافقات گسترده ای در زمینه مدیریت توسعه و همکاری های متقابل دست یافته اند و می توانند بدون مداخلات دیگر کشورها مسایل خود را حل و فصل کنند و از صلح و ثبات در منطقه محافظت نمایند. اما چنین شرايطی با منافع واشنگتن مطابقت ندارد. لذا جمهوری خلق چین تصمیم گرفته تا به طور سریع و با شدت تهاجم امریکا در قلمرو خود را متوقف کند. لذا چین در صدد است که کنترل بر آنها را تقویت کند تا در موقعیت اضطراری بتواند بهتر از خود دفاع نماید. البته به قیمت جان خلق کشورهای همجوار از ویتنام گرفته تا به فلیپین که موجب نگرانی و دردسر در این کشورها می شود. ناگفته نماند که اختلافات میان امریکا و چین امکان بلعیده شدن برخی از کشور های کوچک را توسط امریکا در منطقه مساعد خواهد ساخت، یعنی هردو کشور به عنوان بزرگترین خطر برای صلح در جهان هستند.

طبق نظرخواهی اخیری که در کشورهای جنوب شرق آسیا صورت گرفته است، نقش و نفوذ چین نسبت به نقش و نفوذ امریکا در منطقه را قویتر ارزیابی کرده اند. البته در حال حاضر طوری که دیده می شود، نقش و نفوذ اقتصادی چین در منطقه کاملاً واضح است. چینی ها بازار را از آن خود نموده اند. اما این که در ده سال بعد چین در کدام موقعیتی اقتصادی و سیاسی قرار خواهد داشت، سؤال بازی است.

طوری که معلوم می شود عقب ماندگی اقتصادی امریکا روز تا روز بیشتر شده می رود. تحریکات واشنگتن علیه چین در اصل نوع سلطه جوئی و قلدری تجاری است. امروز دیده می شود که جمهوری خلق چین نه تنها تسلط اقتصادی خود را در جهان حفظ خواهد کرد، بلکه بیجینگ با پشرفتهای نظامی غول آسای خود به یقین که در صدد است تا تسلط سیاسی را نیز در پناه تقویت و گسترش توانائی ها نظامی اش در جهان به دست بیاورد. البته این یک روند تاریخی است

و امریکا هم این را خوب می دانند. در صورتی که واشنگتن بخواهد به موقعیت قبلی خود برگردد، مجبور است تا سریع و پر انرژی معامله کند. به همین سبب است که امریکا در صدد است تا هر چه بیشتر فعالیتهای نظامی خود را در بحیره جنوبی چین افزایش دهد. امروز چین در برابر امریکا یعنی قدرت حاکم در جهان قرار گرفته و با پیشرفتهای و رشد صنایع نظامی، روزی امریکا را مجبور خواهد ساخت تا عقب نشینی کند و یا این که با کنار گذاشتن تضادهای خود هردو با تقسیم جهان موافقت خواهند کرد، البته این در صورتیست که بتوانند تضادها را کنار بگذارند در غیر آن احتمال این که اولین صدای فیر مرمی آغاز جنگ جهانی سوم از همان منطقه بلند شود، بعید نیست!

در اخیر باید گفت: کشورهای سرمایه داری هیچ گاه از بلعیدن خون انسانها و از غارت و تباهی دست بردار نیستند. چون یگانه راه زنده ماندن و بقای آنها در تهاجم و تجاوز امپریالیستی است.

**\*RCEP = Regional Comprehensive Economic Partnership**